

szám.

az a
ltem.
n fog
leve-

esség itt
ól esett.
emlétt
ető.

teum-épület,
rsulat.

KIS LAP



AZ ÉBER VIGYÁZ. (Lásd a 139. lapon)

9. szám. — 1879.

Ara negyedévre 1 frt 40 kr.

XVII. kötet.

A KAKUK-ÓRA.

— Elbeszélés. —

(VIII. Folytatás.)



Mit megpillantott, az egy pillangó-sereg volt. Nem mintha a pillangó valami ritkaság volna, — de akkora tömeg pillangót soha senki sem látott még, mint itt Adorján. Volt azok közt minden gondolható színű, nagyságu és fajtájú, az egész kert tele volt velök, mintha ez itt az ő birodalmuk lett volna.

Adorján néhány pillanatig néma gyönyörrel bámulta az előtte elterülő csodaszép látványt, aztán a kakukhoz fordulva mondá:

— Köszönöm, kedves kakuk, hogy ide hoztál. Ez hát az igazi tündérország!

A kakuk mosolygott s szeliden rázta a fejét.

— Nem, ez csak a pillangók országa.

— A pillangók országa! szólta Adorján kissé csalódva.

— No's, hiszen tegnap ilyenféle helyre kíváncsítottál.

Adorjánnak épen nem volt kedve tegnapi buslakodására visszaemlékezni; azért sietett másra fordítani a beszédet.

— Mindegy, akármi a neve, az bizonyos, hogy gyönyörű s én nagyon hálás vagyok érte, hogy idehoztál. Most itt szaladgálhatok, ugy-e, megnézhetek mindent. Milyen pompás meleg van itt! Pedig az elébb mennyire féltem csak kilépni is a szobából! Itt bizonyosan mindig süt a nap, itt nincs éjszaka, ugy-e? Milyen jó ilyen pillangónak lenni, akinek nincs más dolga mint kedve szerint szállongani, ugy-e?

— Kedves Adorján, ha azt akarod, szólta a kakuk, hogy feleljek, akkor ne

kérdezz egyszerre tizfelét. Ha szaladgálni akarsz itt, azt megteheted; de jobb volna, ha nem sietnél olyan nagyon. Sok helytelen dolgot tennél és mondanál, sőt már mondtál is.

— Mit? kérdé Adorján ijedten.

— Azt mondtad, hogy e kert lakóinak nincs semmi dolguk. Nézd csak figyelemmel!

Adorján figyelmesen nézte a röpkedő pillangókat.

— Csakugyan, mintha csinálnának valamit, de nem tudom kitalálni, mit. Mintha a virágokon szedegetnének valamit... aztán elröpülnek s megint visszatérnek, épen mint a méhek, mikor mézet gyűjtenek. De a pillangók nem gyűjtenek mézet, ugy-e?

— Nem. Ők festékes zacskójukat töltögetik meg.

— Nem értem.

— Jöjj velem, majd megérted.

Lassan sétálva mentek előre a szép kert legszebbik ösvényén. Az ösvény szélén szembetűnő rendben voltak egymás mellett a különböző színek, vagyis a különböző színű virágok, úgy hogy a pirosból egymást követte a piros szín a világos vöröstől egészen a sötét karmazsinig; a kékből a halvány nefelejts színétől a sötét-kék buzavirág színéig; így volt minden gondolható színből annyi, hogy Adorján eddig még képzelni sem tudott ennyiféle színt. Bámulva kiáltott fel:

— Mily gyönyörűen vannak ezek a virágok elrendezve! De mégis, mért vannak az egy színűek mind egy-egy csoportban?

— Idő-kimélésből. A festék szállító pillangó így mindjárt rátalál a színre, melyet a virágfestő kíván.

— Hát ezek kicsodák?

— Várj kissé és meglátod.

Tovább mentek s Adorján látta, hogy a pillangók egy perczig sem hevernek; kisebb-nagyobb csapatokban jöttek, leszálltak a virágokra aztán, összeszedvén amire szükségök volt, gyorsan towarepptek ismét, hogy nemsokára megint visszatérjenek.

— De hiszen ezeknek nagyon megfizetve kell dolgozniok! szólt Adorján.

— Kell bizony, mert most van a nagy munka ideje, felelt a kakuk röviden.

Végre eljutottak egy helyre, mely a kert közepének látszott. Itt egy melegházhoz hasonló, igen nagy épület állt, csupa üvegből, megszámlálhatatlan sok ajtócskával, melyeken a pillangók folyton röpkedtek ki és be, ami Adorjánt megint a méhköpüre emlékeztette. De nem akart többé kérdezősködni, megvárta, mit mond a kakuk.

— Jöjj be, szólt a kakuk.

Az ajtó roppant piczike volt s Adorján eleinte vonakodni akart, de aztán mégis csak engedelmeskedett; és csakugyan, maga sem tudta miképen, egészen kényelmesen belépett a piczike ajtón. Bent óriás terem volt, tele ezer meg ezer pillangóval, látszólag a legnagyobb rendtelenségben; de rövid figyelés után észre lehetett venni, hogy épen megfordítva a legszigorubb rend uralkodik a teremben. A pillangók hosszú sorban álltak kicsi fehér asztalkák mellett; mindegyik előtt egy tûhegyni piczike tárgy volt, melyet

nagy gonddal festegetett szájával, mikor pedig csápja száraz lett, odanyult a háta mögött álló pillangóhoz. Kevés idő múlva a hátul álló pillangó helyét egy másik foglalta el, az előbbi pedig tovaröpült.

— Bisonsosan festékes zacskóját ment megtölteni, gondolá Adorján.

Aztán a kakukhoz fordulva kérdé:

— De hát mit festenek?

— A világ minden virágát; ősz, tél és tavasz az ő nagy munkájuk ideje, csak épen a nyári három hónap alatt pihennek kissé s ekkor néhányan a bátrabbak közül fölmennek a föld színére megnézni a virágokat, melyeken annyit dolgoztak, aztán jelentést tesznek, hogy sikerült a munka, melyik színben mit kell javítani. Csakhogy persze ezt ott fent az emberek nem tudják.

— De én már tudni fogom, szólt Adorján. Soha sem fogok többé a pillangó lusta élete után kíváncsogni. De hát mondd csak, kedves kakuk, itt, ennek a kertnek a virágait is ők festik meg!

— Nem, ezek a virágok, tündéri virágok, melyek soha sem hervadnak el, hanem örökké egyformán virítanak. De a földi virágok, mint láttad, ezekből nyerik színöket. Csakhogy persze ott a földön már nem oly szépek, mert eső, hideg, szélvész nagyon megrontja.

— De hát hogy jutnak a virágok innen föl a földre, a mezőkre? Oda is a pillangók viszik?

— Nem, arról a tündérek gondoskodnak s mikor ti éjjel javában alusztok, ők dolgoznak a ti gyönyörüségetekre.

E pillanatban nagy bugás-zsongás támadt a teremben, a munkások mind felröppentek.

— Hová sietnek annyira? kérdé Adorján.

— Ebédelni, felelt a kakuk. Itt most van az ebéd ideje. Hát te éhes vagy-e?

— Én? Nem épen... nem igen.

— Annál jobb, mert bizony nem tudom, kedvedre való volna-e az itteni ebéd.

— Miért? kérdé Adorján kíváncsian. Mit kapnak ebédre? Talán mézet? Oh, azt én nagyon szeretem, sokszor eszem uszonnára... persze kenyérrel... Kenyér nélkül aligha megtudnám enni.

— Mézet itt nem igen kapsz... felelt a kakuk.

Nem szólhatott tovább, mert e pillanatban két különösen pompás színű pillangó röpült be a terembe s egyenesen a kakuk vállára szállt. Egy két perczig ott lebegtették szárnyaikat, mintha nagyon élénken beszélnének valamiről; aztán ép oly hirtelen, a mint jöttek, elröpültek. A kakuk pedig Adorjánhoz fordulva mondá:

— Ezek a király követei voltak. Üzenetet hoztak a királytól és a királynétól, akik meghívtak minket ebédre.

— Oh ez nagyon szép tőlük! Menjünk gyorsan, kedves kakuk!

Adorján gyorsan megindult, de csakhamar megállt és elszomorodva mondá:

— Ah, egészen elfelejtettem... hiszen én nem mehetek a királyi ebédre... nem vagyok felöltözve, csak háló ruhám van rajtam. Eddig eszembe sem jutott, mert csöppet sem fáztam.

— Az nem baj, vigasztalá a kakuk. Várj itt egy perczig, mindjárt segítünk a bajon.

Ezzel kiröpült s egy-két percz mulva ismét visszatért, követve egész raj tarka

pillangótól. A pillangók egyenesen Adorján felé röpültek, ki azt hitte, hogy agyonfojtják; körülzsibongták, zümmögtek, aztán hozzáfogtak Adorján felöltöztetéséhez. De mit gondoltok, hogyan öltöztették fel? Nem adtak reá ruhát, hanem ők maguk, a pillangók diszitették föl igen elmés és ügyes módon. Egy csapat a fejére szállt és összefogózva, valóságos kis koronát képezett; egy másik csapat nyaka körül puha bársony nyakkendő gyanánt helyezkedett el; egy harmadik nagy csapat mellén és hátán olyformán kapaszkodott meg, hogy a fehér ruhából semmi sem látszott, hanem e helyett valami pompás drága köntösnek tünt fel az egész. Még a lábán is úgy helyezkedett el néhány sötétebb színű pillangó, mintha remekül kivarrrott cipőt viselt volna. Senki rá nem ismert volna; valóságos elvarázsolt tündérkirálynak látszott. Az egész öltöztetés pedig alig tartott egy perczig.

A kakuk, mint valami gondos mama, jól megnézte, rendben van-e minden, aztán így szólt:

— Most már bátran jöhetsz a király elébe. Ha akarod, megnézheted magadat.

— Igen ám, de miben? Hiszen itt sehol sincs tükör!

— Csak jőjj velem. (Folyt. köv.)

KÉPREJTVÉNY.



A N
m
votan
gan é



lyiké
s ak
játsz
tekin
inká
igen

A TESTVÉR-HABORU.

— Beszélyke. —

ANNAK bizony már nagy ideje mult, mikor még én is afféle diák ember voltam, mint ti most és vidáman, boldogan éltem gyermekéveimet. Egyik vidéki

városban laktam jó szüleimmel s ott jártam iskolába is. Ez időben történt közöttünk egy kis esemény, melyet el akarok nektek mondani.

Ahányan voltak az osztályban, mindannyian vagy Sándor-pártiak, vagy Dezső-pártiak voltunk. A két tábor valame-



... ZOKOGVA MEGVALLOTT MINDENT. (Lásd a 128. lapon.)

lyikéhez mindegyiknek csatlakozni kellett s akkor aztán a másik táborbelivel nem játszott többé s ugyszólván ellenségének tekintette, ámbár természetesen az egész inkább csak játék volt és komolyan nem igen bántottuk egymást, legfeljebb holmi

apró boszantásokkal, melyekből néha-néha egy kis csetepaté is támadt ugyan, de aztán megint csak kibékültünk.

De ha mi inkább csak játéknak vettük, vezéreink Sándor és Dezső, ugy látszik, komolyabban vették a dolgot. Közel

rokonok voltak: testvérgyerekek, annál csodálatosabb volt tehát ellenségeskedésök. Annyit bizonyosan tudtunk, hogy egymást soha sem bántották, sőt régebben, kicsi korukban egy házban laktak is és igen jó barátságban éltek. Egyszer hallottam ugyan, de csak úgy homályosan, valamit, hogy szüleik közt valami pör volt, melyet Dezső apja nyert meg s ezóta a két család haragban él egymással; valószínű tehát, hogy a fiuk azt hitték, nekik is haragudniok kell egymásra, ámbár tulajdonképen szerették egymást.

Akármi volt az oka, mi többiek nem igen kutattuk; elég volt azt tudnunk, hogy Sándor és Dezső a legkülönb két fiu az osztályban, ők a vezérek s valamelyiknek a táborához csatlakozni kell. Én véletlenül Sándorral ismerkedtem meg előbb, tehát az ő táborához szegődtem s leghevebb barátja voltam. Akkor persze azt hittem, hogy Sándor minden tekintetben külön fiu, mint Dezső; pedig valósággal nehéz lett volna kettejük közt valamelyiknek odaitélni az elsőbbséget. Sándor, kinek szülei szegényebbek voltak, kissé zárkózottabb volt, nem könnyen kötött barátságot; de akit megszeretett, azért kész volt mindent megtenni; az iskolában mindig pontos volt, leczkét mindig hibátlanul tudta, dolgozatai kitűntek. Dezső vidámabb kedélyű volt, kissé heves, de szintén jószívű; amiye volt — pedig vagyonos szüleitől sokat kapott, — mindig megosztotta pajtásaival. Nem volt épen oly pontos és szorgalmas, mint Sándor, de kitűnő tehetséggel bírt, néhány perc alatt megtanulta, amivel mi óráig bajlódunk s tanáraink soha sem tudták, kit

dicsérjenek inkább: Sándort-e vagy Dezsőt? Ők ketten is, azt hiszem, titokban csodálták egymás szép tehetségeit, s aztán igyekeztek egymást fölülmulni; ez a versenygés pedig arra vezetett, hogy még inkább elenségekké tegye őket.

Egy napon tanárunk különösen meg volt elégedve írásbeli dolgozatainkkal s hogy még inkább buzdítson, szép jutalmat tűzött ki annak, aki egy kérdéstről, melyet a tanár tűzött ki, a legszebben irt dolgozatot nyújtja be. A pályázatban csak az vett részt, aki akart s legtöbben már jó jó előre lemondunk minden kísérletről, mert tudtuk, hogy a két vezér, Sándor és Dezső pályázni fog. Még egy-két pajtásunk próbált szerencsét, de mindnyájan meg voltunk győződve, hogy a nyertes csak Sándor vagy Dezső lehet. Az volt tehát a nagy kérdés, melyiké lesz a diadal? Mindkét tábor nagy izgatottsággal várta a pályázat eldöntését; mindkét tábor a maga vezére számára remélte a győzelmet s ezt oly élenken óhajtotta, mintha mindegyik fiu maga nyert volna vele dicsőséget. A párt becsületének tartottuk, hogy miénk legyen a diadal és épen úgy voltak ellenfeleink is.

A pályázat úgy volt kitűzve, hogy a dolgozatot más valakinek kellett tisztára írni, nehogy a bíráló tanárok tudják, melyik munkát ki írta; a munkához lepecsételt levélben kellett csatolni az író nevét; a dolgozatok megbírálását pedig három tanár vállalta el. Így tehát meg voltunk nyugodva, hogy az ítélet igazságos lesz, s csak annál feszültebben vártuk, mert aki ebben a versenyben győztes lesz, az büszkén tekinthet majd ellenfelére. Ez ítélet

el fogja végre dönteni, ki a különb gyerek, Sándor-e vagy Dezső. Kissé féltünk is tehát, ha arra gondoltunk, hogy az ellenpárt lehet a győztes; de még inkább reménykedtünk s mindkét tábor bizott a maga vezérében.

Végre elérkezett a nagy nap s ropant izgatottsággal gyülekeztünk az iskolába. A lecke ideje alatt alig-alig tudtunk figyelni s türelmetlenül vártuk a pályázat eredményének kihirdetését. Végre ez is bekövetkezett. De akkor volt ám aztán nagy a csodálkozás és meglepetés!

Lélekzetünket is elfojtottuk, mikor a tanár felolvasta az ítéletet és így szólt:

— A pályázatnak, nagy sajnálatomra, nem lett olyan szép sikere, mint reméltem. A jutalmat Mezei Gábor munkája nyerte el, ámbár nem ez a legjobb. Van két dolgozat, mely sokkal jobb, sőt valóban igen kitünő s szinte nehéz köztük választani; de, fájdalom, valamelyik a két pályázó közül, vagy talán mindakettő igen csunya eszközhöz folyamodott. A két munkában ugyanis van több lap, mely szórul szóra, betűről betűre ugyanaz; világos tehát, hogy vagy az egyik lemásolta a másikéról, vagy mindketten valamely könyvből irták ki. Mivel pedig azt szabtam feltételül, hogy a dolgozat a pályázó saját műve legyen, tehát ezt a két dolgozatot ki kellett zárni a versenyből és Gábornak adni a jutalmat.

Ámulva, hűledezve néztünk egymásra. A győztes Gábor maga sem igen örült diadalának s nem is igen gondolt vele senki; csak Sándort és Dezsőt néztük, mert mindnyájunk előtt világos volt, hogy az a két dolgozat az övék... de

hát melyik lopta meg a másikat? Sándor sápadt volt és reszketett a haragtól, Dezső lángvörös lett s alighogy a tanár kiment, fölugrott, Sándor elé lépett és dühtől remegő hangon kiáltá:

— Te hitvány tolvaj! Te loptad meg az én munkámat! Mindenki tudja, hogy én hamarabb készen voltam. Hitvány tolvaj vagy, szemedbe mondom!

Láttam, mily nagy erőfeszítésébe kerül Sándornak, hogy uralkodjék magán; inkább gunyosan felelé:

— Soha se pattogj, ugy sem hiszi el senki, hogy én rászorulnék arra, hogy tőled másoljak le valamit.

Mindketten fenyegető állást foglaltak s mi vezéreink körül sorakoztunk, kiáltozva, fenyegetőzve; olyan csata volt kitorófélben, aminőt még alig látott az iskola, mikor szerencsére a tanár, ki gyanítani látszott, mi történik, hirtelen visszatért és hazatérést parancsolt.

Szétozlottunk tehát, de csak nagy nehezen tudtunk belenyugodni a történetekbe. Dezső és az ő barátai épen úgy hiába törték a fejüket, mint mi. Én Sándorral félrevonulva okoskodtam, de nem tudtunk semmit kisütni, mert Sándor, mikor kissé lecsillapodott, így szólt:

--- Igazán mondom, hogy én nem is láttam a Dezső dolgozatát, tehát nem is másolhattam belőle; de azt sem hiszem, hogy ő másolt volna az enyemből; sokkal becsületesebb fiu és büszkébb is, hogysen ilyesmit tegyen.

— De hát akkor lehetetlen kideríteni, hogy történt ez a csodálatos dolog, mondám boszusan.

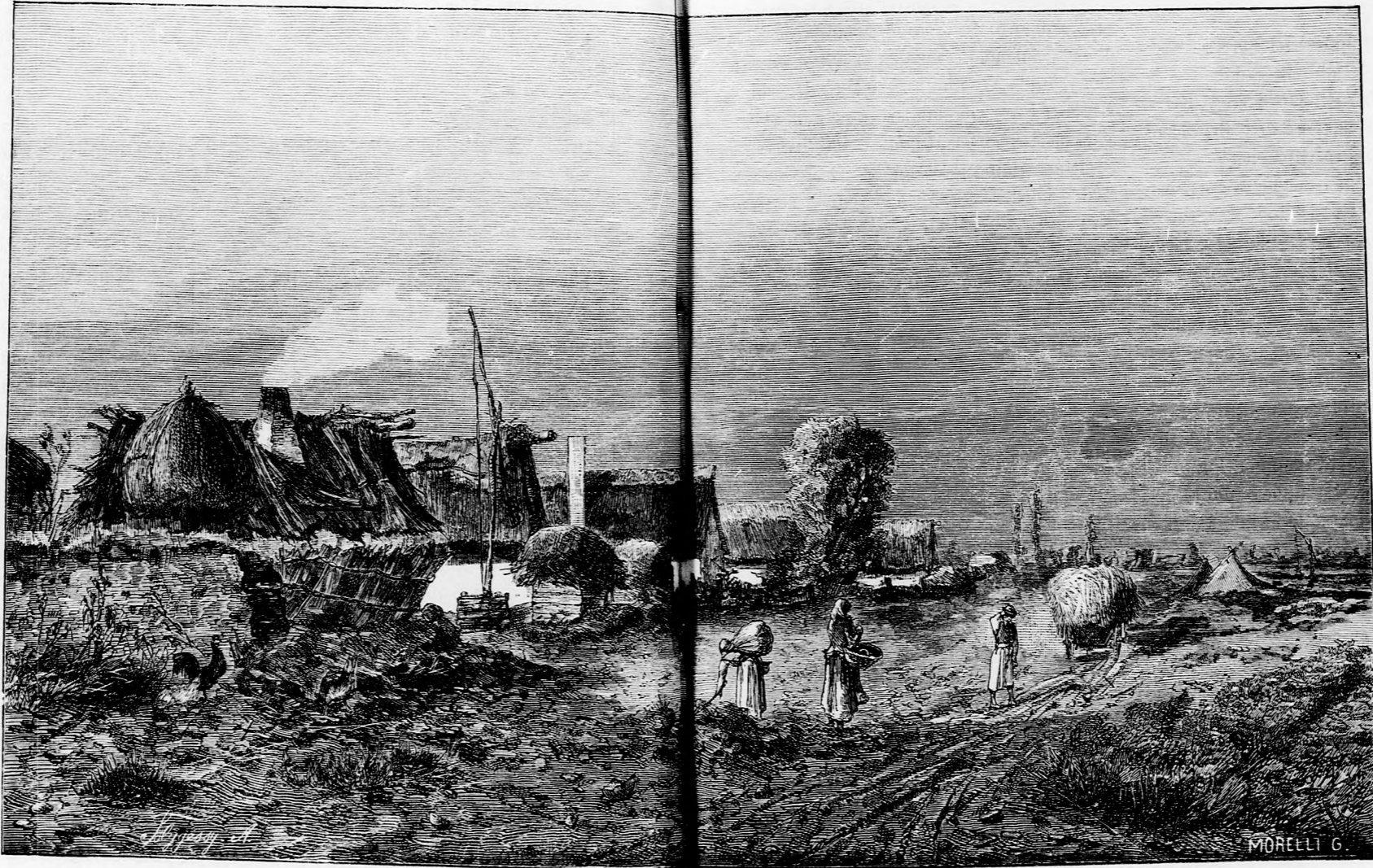
— Valóban, én nem értem. Hiába is töröm rajta a fejemet.

— De nézd, Sándor, legalább azt bizonyítsuk be a tanárnak, hogy te nem követted el azt a csunyaságot. A tanár ur bizonyosan jól tudja, hogy az a két dolgozat a tietek. Neked meg van az eredeti kéziratod, melyről Miska tisztára írta. Ezt mutasd meg a tanár urnak. Miska is bizonyíthat melletted.

Mellékesen meg kell jegyeznem, hogy Miska egy másik osztálybeli igen szegény fiu volt, kinek igen szép írása volt, s aki másolással szerzett egy kis pénzt. — Nekem nagyon tetszett ötletem; de Sándor így szólt:

— Nem, semmit sem fogok tenni. Ha bizonyítám, hogy én nem vagyok

hibás, mindenki kénytelen volna azt hinni, hogy tehát Dezső a hibás. Pedig én nem teszem fel róla. Itt valami csodálatos titok van, — de én nem akarom Dezsőt szerencsétlenné tenni, hogy csufosan kiüzzék az



A FALU SZÉLÉN. (ő a 142. lapon.)

iskolából. Még azt hinuék, hogy boszut akarok állani, mert apja oly szivtelen volt az én szegény apám iránt.

Es Sándor nem szólt többé a dologrol.

Másnap szünnap volt s kimentünk a közeli erdőbe, hol rendszeren játszani szoktunk. Egyszerre nem igen messziről puska-lövéseket hallottunk.

— Ohó, itt valaki vadászgat, mondám meglepetve.

— Igen, szólt egyik pajtásunk. Láttam, amint Dezső néhány barátjával befelé ment az erdőbe; azt mondták, varjura mennek. Pedig tudjátok, minap a tanár ur szigoruan eltiltotta, hogy puskával játsjunk.

— Az a Dezső dolga, szólt Sándor. Csak itt közel ne lövöldözzessen, mert még valami baj történhetik; a sűrű bokrok közt nem láthatja, nem lö-e épen valamelyik fiu felé.

A lövések azonban mindig közelebb ropogtak s vég-

re néhány sörét épen mellettünk hullott le. Ekkor Sándor hirtelen fölugrott és szaladt befelé, a honnan a lövések hangzottak; én meg utána.

Épen akkor értünk Dezsőhöz, mikor ismét megtöltötte a puskát. Sándor oda lépett hozzá és komoly, de nyugodt, hangon mondá:

— Ne lövöldözz itt, mert itt mi játszunk. Menj beljebb az erdőbe.

— Micsoda? Talán bizony parancsolgatni akarsz nekem? Ott lövöldözök, ahol nekem tetszik. Menj innen!

— Már pedig itt nem fogsz lövöldözni, mert mi is itt akarunk játszani.

Ezzel Sándor megragadta a puska csövét, de e pillanatban a kakas, melyen Dezső az ujját tartotta, elcsattant, a puska elsült és Sándor éles sikoltással összerogyott. Vér patakozott melléből.

Összefutottak mind a fiuk s egy pillanatig a réműlettől némán álltunk ott. Dezső halásápadtan, reszketve borult Sándorra s szívzaggató hangon kiáltá:

— Megöltem! Sándor! Sándor!

Sándor eszmélet nélkül feküdt ott a földön; Dezső hiában szólított. Én is ott térdeltem mellette és tapogattam a szívét. Még dobogott.

— Gyorsan, fiuk ide a kendőtöket... kötözzük be, hogy el ne vérezzen... aztán aki legsebesebben tud futni, szaladjon a városba segítségért!

Egy órával később Sándor otthon feküdt s az orvos megvizsgálta sebeit. A puska szerencsére csak apró söréttel volt megtöltve s a sebek nem voltak halálosak. Sándor visszanyerte eszméletét és másnap mikor meglátogattam, már néhány szót

szólt is; de nem volt szabad sokat beszélnie, mert nagyon szenvedett.

De talán még többet szenvedett szegény Dezső, ki a szerencsétlenséget akaratlanul okozta. Sápadtan ment haza és zokogva megvallott mindent anyjának (Lásd a képet a 133. lapon) Azután minden nap szomoruan ólalkodott Sándorék háza körül; bemenni nem mert, csak leste, hogy jöjjön ki valaki, akitől kérdezősködhessék. Én naponként többször meglátogattam beteg barátomat s valahányszor kijöttem, mindig előfogott Dezső és aggodva kérdezősködött a betegről. Láttam milyen szerencsétlen s tudja Isten, hogy történt, de kezdtem megszeretni, mikor őszinte fájdalomát láttam s meggyőződtem, hogy ha néha heveskedett is, de soha sem volt rossz szándéka. Most is azon aggódott, hogy Sándor valjon mit gondol felőle?

És tudjátok, mit gondolt Sándor? Mikor már kissé jobbaesékán lett, egy napon kérdezte tőlem: mit csinál Dezső?

— Nem szeretném, tevé hozzá, ha valami baja volna miattam... hiszen magam okoztam szerencsétlenségemet, mikor vigyázatlanul megragadtam a puskát.

— Hát nem haragszol Dezsőre? kérdém örömmel.

— Nem én... hiszen ő nem akart bántani.

— És megengednéd, hogy Dezső meglátogasson?

— Oh, nagyon szeretném... én mindig szerettem őt... csakhogy szüleink haragban vannak s ő is most azt hiszi, hogy én megloptam az ő dolgozatát a pályázatnál.

— Talán már ő sem hiszi ezt, biztám beteg barátomat.

A kapu alatt, mint rendesen, most is ott várt Dezső, kinek mindent elmondtam. Öröm sugárzott arcán, megszorította a kezemet, aztán szó nélkül gyorsan távozott.

Másnap, amint ismét ott ültem Sándor ágyánál és felolvastam neki, szülei pedig a szobában csendesen ültek, egyszerre kopogás hallatszott az ajtón s belépett — Dezső. De nem maga jött; vele jöttek szülei is.

Dezső zokogva borult a betegre.

— Sándor, kedves Sándor, megbocsáthatsz-e?!

Sándor válasz helyett megölelte; Dezső pedig aztán így szólt:

— És azt a pályázati dolgot is kiderítettem már . . . te is Miskával irattad tisztára a dolgozatodat, én is . . . irásunk egy időben volt nála s ő összetévesztette, így történt a baj!

A két fiu közt szent volt a barátság ismét. De ezalatt az öregek is kezét fogtak. Dezső atyja odalépett Sándor atyjához és így szólt:

— Kedves öcsém, kövessük fiaink példáját. Fiam nagyot vétett fiad ellen s ime megbékültek. Én is talán szivtelen voltam irántad, mikor az a szerencsétlen pörünk volt egymás ellen, de ime, bocsánatot kérek tőled. Én és fiam sok fájdalmat okoztunk nektek, de jóvá tesszük, ha akarod, igazi jó testvérek leszünk s amit abban a pörben elnyertem tőled, visszaadom, — csak legyünk ismét testvérek!

Sándor atyja könnyezve ölelte meg bátyját s minden eddigi haragjukat elfelejtették.

Ekként vége lett a testvér-háborúnak az öregek közt is, a fiatalok közt is. Az iskolában sem volt többé két tábor, mert mikor Sándor felgyógyult s ismét eljárt az iskolába, testvéri szeretetben élt Dezsővel s elváthatatlan barátok lettek. Én pedig a harmadik voltam köztük.

Azóta sok esztendő múlt, de Sándor, Dezső meg én mai nap is őszinte jó barátságban élünk.

AZ ÉBER VIGYÁZ.

(Képpel a czímlapon.)

»CSÖNDBEN van az egész ház,
Derek ebünk, jól vigyáz.
Jó házörzönk van nekünk,
Nyugodtan lefekhetünk.
S most fűjjük el a gyertyát —
Adjon Isten jó'szakát!«

AZ ENGEDETLEN KIS TÜCSÖK.

— Mese 3 képpel. —



TÖNT a kémény egyik kényelmes, meleg zugában volt az öreg tücsök apó tágas lakása, itt élt boldogan fiaival és leányaival s esténként olyan hangversenyt rendeztek, oly szépen cízrpegtek és zümmögtek, hogy a szűbogar a mester-erendában, a pók a szoba sarkában gyönyörűséggel hallgatták.

Most azonban szomorúság uralkodott a tücsök-családban. Az öreg tücsök apó már nagyon öreg volt s érezte, hogy utolsó órája közeledik. Hajdani szép hangját már egészen elvesztette s a szűbogar és a pók hiába várták az esti hangversenyt; tücsök apó súlyos betegen feküdt

s a fiatalok könyezve, szomoruan álltak ágya körül.

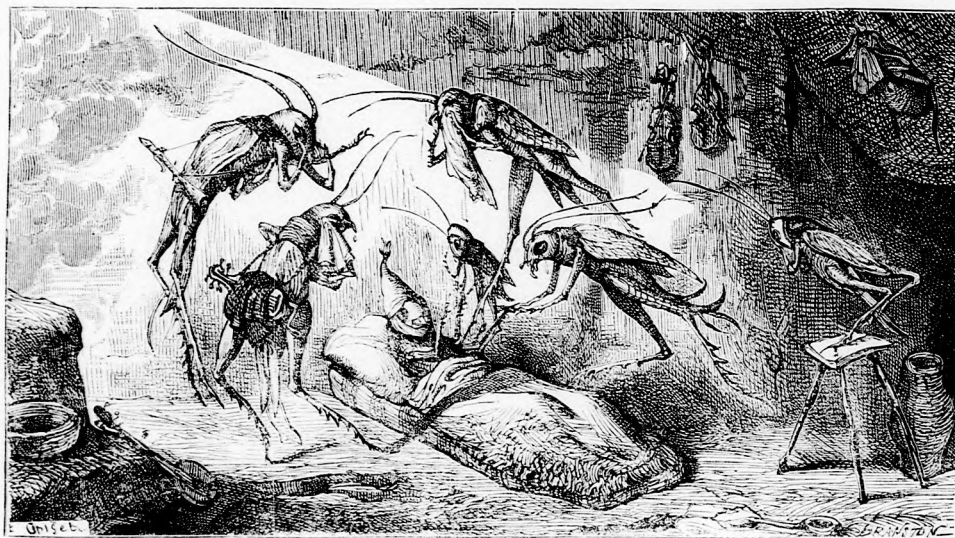
— Ne sirjatok, fiaim, szólt az öreg suttogó hangon. Meg kell nyugodnunk a Gondviselés akaratában; eleget éltem és nyugodtan fogok meghalni, ha megígéritek, hogy teljesíteni fogjátok utolsó parancsomat.

— Oh szólj, parancsod szent lesz nekünk.

— Nos, fiaim, én tehát azt tanácsolom, hogy mivel már elég idősök és erősek vagytok, mindegyik keressen magának külön lakást, mert itt meg nem élnétek békében, mindegyik ur akarna lenni.

— Oh, de hát hová menjünk?

— Egyik költözzék az ut melletti pajtába s ott zöngicséljen; a másik a sirtkertbe menjen s ott esténként zengjen a halottak fölött.



Az öreg ily módon mindegyiknek kijelölte jövő lakását. Még egy volt hátra, a legfiatalabbik, aki igen gyönges, beteges tücsök-baba volt.

— Hát én? kérdé ez.

— Te, fiam, leggyöngébb vagy, maradj itt az ősi lakásban, aztán zöngicsélj tovább a mi régi jó szomszédaink és barátaink gyönyörűségére.

Ezt mondván, szegény tücsök apó

elhallgatott, kinyújtotta hosszú lábait és meghalt.

Nagy volt a szomorúság az egész atyafiságban. Összegyültek és fényes holdvilágnál nagy temetést rendeztek az elhunytak. Azután pedig a fiatalok mind elköltöztek oda, a hova atyjuk nekik parancsolta.

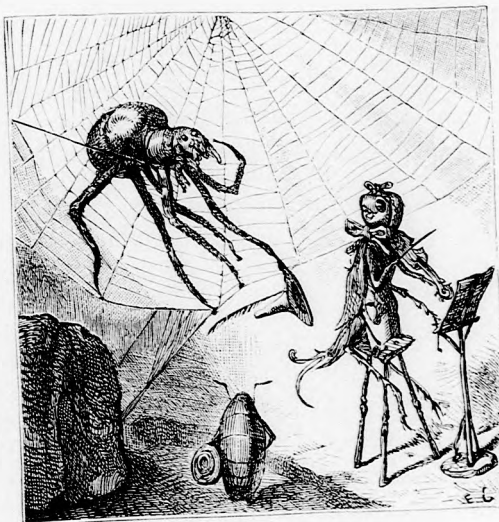
Csendesen és boldogan éldogáltak aztán, mert hát mi baja is lehetne a tü-

csöknek? A boldogult öreg tücsök apó tanácsa kitűnő volt, mind-egyik meg volt elégedve a számára kijelölt lakással, bárha egyik-másik talán néha arra gondolt, hogy az ősi lakás, mely a legfiatalabbiknak jutott, mégis csak jobb volt. De hát atyjok úgy parancsolta s egyiknek sem jutott eszébe elégedetlenkedni.

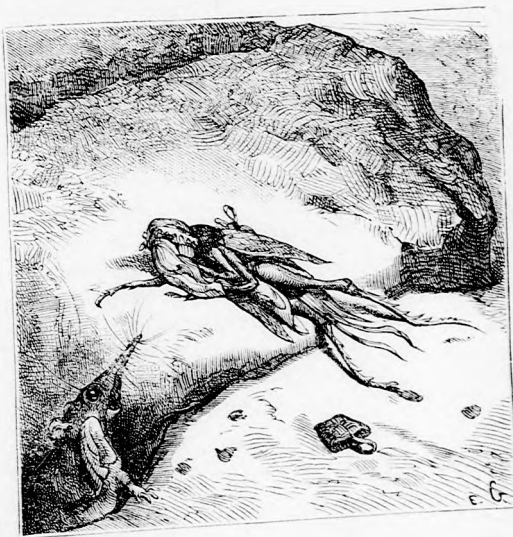
De egynek mégis, — annak, aki ott maradt a régi jó lakásban. Tücsök kisasszony eleinte nagyon örült, hogy ott maradt; de egyszer az jutott eszébe, hogy hát ha testvéreinek még szebb és jobb lakás jutott?

— Bizonyosan szebb, gondolá. Itt olyan sötét minden... ők kint vannak szabadban, én meg valóságos börtönben. Oh, ez borzasztó!

És ettől fogva mindig olyan szomorú nótákat zöngicsélt, hogy a pók és a szübogár is egészen elbu-



— De én nem maradok! kiáltá bosszusan. Én is szét akarok nézni a világban s szebb, jobb hazát keresek.



— én bizony rátok hallgatok!

Ezzel hóna alá csapta hegedűjét és

sultak; utoljára már nem állhaták egyszeramint tücsök kisasszony épen a legszomorubb nótát húzta, meglátogatták és megkérdezték mi a baja?

— Oh, én olyan szerencsétlen vagyok!

Aztán elpanaszolta, hogy atyja utolsó parancsa az volt, hogy itt maradjon örökre.

— Ne tedd azt, inté a szübogár. Atyád bizonyosan jól tudta, mért adta neked azt a tanácsot; te még tapasztalatlan vagy.

— Ugy van, tévé hozzá a pók. Én sokat járok a szobán kívül is, de hidd meg, legjobb ám a csendes, biztos zugocskában.

— Oh, ti ostobák vagytok! Majd

eltávozott az ősi lakásból. Ki jutott a szabadba és ime — csakugyan olyan szép, olyan pompás volt itt minden, mint képzelte. Meleg nyári nap volt s míg ott a régi lakáson sötétség uralkodott, itt aranyos fényben ragyogott minden. Tücsök kisasszony egészen boldog volt, hogy ily szerencsés gondolata támadt.

Egyik nap mult a másik után s tücsök kisasszony vigan élte világát. Egyszerre azonban valami furcsát érzett: megjött az ősz, csipős hideg lett s reggel alig tudta megdermedt lábait mozditani.

— Jaj, ez nagy baj... és ha még hidegebb lesz! Talán mégis igaz volt... nem vagyok elég erős... jobb lesz viszatérni a biztos, mindig meleg régi lakásban.

Meg is indult midjárt, de nagyon messze volt s az est meglepte, mielőtt oda ért volna. Megint csipős hideg lett, úgy hogy egész testében megdermedt. Nagy nehezen vánszorgott előre s eljutott a házig; de tovább már nem birt menni s élettelenül rogyott össze.

Egy kis egérke ott találta másnap reggel. Régi jó szomszéd volt s könnyezve eltemette, felsóhajtván:

— Így kellett járnod, mert megvetted a bölcs öreg tanácsát!

A FALU SZÉLÉN.

(Képpel a 136—137. lapokon.)

LENYUGVÓBAN van már a nap, fészükbe tértek a madarak s megpihennek, elszunnyadnak, hogy holnap reggel friss erővel zenghessék a hajnal pirkadását, a meleg nap felköltét. Az emberek is hazafelé iparkodnak, hogy végzett napi munkájok után megpihenjenek. Mert más ám

az élet falun és más a városban. A városi emberek legtöbbször nem kél föl napkeltevel s mikor dolgát végezte, este felé megy szórakozni, sétálni, amire szüksége van, mert egész nap a falak közt, szobában ül, hol nincs jó levegő. De a falusi lakos már hajnalban talpon van és siet ki a mezőre, szántóföldre, vagy az erdőbe, s nem bánja, ha fáradt testét végre otthon megpihentetheti. És mert korán kel, korán le is fekszik s mikor a nagy városokban javában tolong a sok ember az utczákon, a falu már csöndes, csak itt-ott pislog valamelyik ablakból a mécs világa.

Ott a falu szélén éppen most igyekeznek hazafelé Miska kocsis a szénával megrakott szekérral. Akár magukra is hagyhatja kissé a lovakat, — a jámbor állatok tudják már az utat s maguk is iparkodnak haza az istállóba, hogy egész napi fáradságuk után egy kis abrakot ropogtathassanak. Erzsók néni a komasszonyával nyilván szintén a mezőről térnek hazafelé, bizonyosan babot szedtek a kosárba, most pedig Erzsók néni valami csillogót pillantott meg az uton... hátha arany, vagy legalább ezüstpiczula? De bizony csak törött üveg. Kakas urfi ott a sövény alatt féltékenyen nézi, hogy más is kutatgat ott, ahol ő szokott kapargálni; de Miska csakhamar lovai után siet, Erzsók néni is eldobja a haszontalan üvegdarabot és mindnyájan hazatérnek. Kakasurfi is beröpi a kerítésen az udvarra és lenyugszik a tyukólban, hogy reggel korán fölébreszthesse gazdáját, harsányan kiáltva:

— Kukorikú!



UZSONNA AZ ERDŐBEN.

(Képpel a 144. lapon.)

»Gyermekeim; édes anyáttal
Az erdőbe sétálni megyünk:
Szegény öreg erdész nagyon beteg,
Kell, hogy érte valamit tegyünk.

De ne várjatok az uzsonnával,
Majd ott falatozunk valamit,
Szívesen lát az öreg családjá,
Jöllehet, nem uzsonnára hitt.

S most páányok!« — Ezzel a jó szülék
Az erdő felé távoztanak;
A három testvér utánok nézett —
Aztán egymás közt így szóltanak:

»Szegény erdész, és szegény családjá! . . .«
Igy Iton; »tőlük biz' nem telik.
Csitt leányok — pompás gondolat ez!
Hallgassátok, mondok valamit!

Ott az erdészlaknak közelében
Vén bükk árnyán van egy kis lugas;
Korhadt padja még szolgál egészen,
S a vén asztal is, bár jó lukas.

Gyorsan! Főzzünk csokoládét, kávé,
Süteményből van még maradék.
János kertész fog segítni nekünk,
Ide adja a kicsi kordét.

Azon visszük majd az uzsonnát ki.
S megterítünk a vén bükk alatt,
S most: egykettő! — Szaporán, lányok,
Mert az idő gyorsan elhalad!«

Ezt a kissé különös indítványt
Nagy szótöbbséggel elfogadák.
Meg is szűrték pompásan a kávé,
S jól illatozott a csokolád.

A vén János kicsi kordéjára
Rá rakták a pompás uzsonnát.
S volt rá gondjuk, hogy ki ne ömöljön
Se a kávé, se a csokolád.

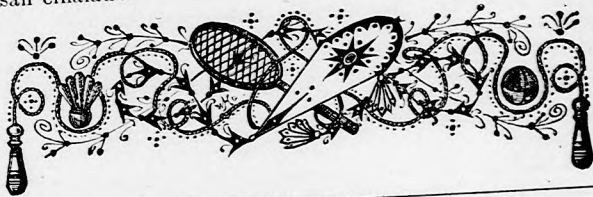
Megérkezve, gyorsan rendezkedtek.
S a fa alól szépen meglesék
Amint beszélgetve közeledtek
A juharfák mellett a szülék

S szól az apa: »Ó mekkora inség,
Ah, sokat nélkülöz e család!
Cselekednünk kell . . . de, hm, ez furesa . . .
Csak uzsonnáltam volna legalább!

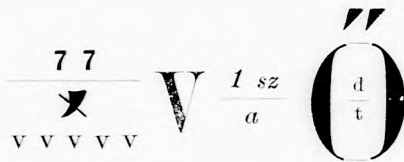
Nem tagadom . . . szörnyen megéheztem . . .
Szegényektől mit sem kérhetünk . . .
És . . . mi illat esapja meg az orrom? . . .
Talán bizony még is tévedünk?

Hisz ez kávé-, csokoládé illat! . . .
A bükk felől repül erre . . . és . . .
Mit! jól látok? . . . nézd mama, a lányok! . . .
Már ez aztán a meglepetés!«

Volt kacagás, vidám zaj és tréfa . . .
Az uzsonna bizony jól esett.
S szól a mama: a szegény erdészről
Lányok, meg ne felejtkeztek!«



BETŰREJTVÉNY.



MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XVII. köt. 6-ik számában közölt számrejtvény megfejtése:

„Mohammed.“

Helyesen fejtették meg: Buday Emma, Geiger Irén, Gaál Sándor, Horváth testvérek, Siska Erzsike, Klein Henrik és Mór, Székely Gyula és Béla, Jankovich Xaver és Lajos,



ÜZSONNA AZ ERDŐBEN. (Lásd a 143. lapon.)

Miavecz M., Auer Lujza, Weisz Hugó, Kreskay Piroska, Mike Juliska, Jellachich Pista, Bárdosy Győző, Wanka Feri, Ghyczy Pál, Hofbauer János, Biró Margit, Jeszenszky Géza, Hollán József, Adler Ernestine, Hirs Hani, Berkovits Aranka és Rudolf, Kenessey Vilma, Reviczky Mariska, Lichtmann Mór, Lazarsfeld Ágosta, Zajzon Irma, Öhlhorn Károly, Gubányi Gizella, Grün Irma, Csizsár József, Lingauer Mariska, Brenner Eulália, Makucz Rezső és Béla, Fried-

mann Szeréna és Ilonka, Schlesinger Mihály, Faragó Pista, Steinberger Izidor.

*

A »KIS LAP« XVII. köt. 5-ik számában közölt tréfás kérdések megfejtését utólag még beküldték: Gubányi Gizella, Adler Ernestine, Steuer Géza, b. Gudenus Géza és Arthur, Reiner Gyula, Goldhammer Jenő, Strassburger Malvina.

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*. Kiadó-hivatal: Budapest, barátok-tere, 3-ik sz., Athenaeum-épület, Budapest 1879. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.

Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.